RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

26. januar 2005 *

I sag T-193/02,

Laurent Piau, Nantes (France), ved avocat M. Fauconnet,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved O. Beynet og A. Bouquet, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

støttet af:

Fédération internationale de football association (FIFA), Zürich (Schweiz), ved avocats F. Louis og A. Vallery,

intervenient,

* Processprog: fransk.

hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 15. april 2002 om afvisning af sagsøgerens klage vedrørende FIFA's (Fédération internationale de football association) regler om spilleragenters virksomhed,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERSRET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Legal, og dommerne V. Tiili og M. Vilaras,

justitssekretær: ekspeditionssekretær I. Natsinas,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 22. april 2004,

afsagt følgende

Dom

Sagens forhistorie

1 Fédération internationale de football association (FIFA) er en schweizisk sammenslutning, som blev stiftet den 21. maj 1904. Ifølge sine vedtægter, som trådte i kraft den 7. oktober 2001, er FIFA's medlemmer nationale forbund (artikel 1), hvori fodboldklubber for amatører eller professionelle er sammensluttet. De professionelle

har særlige sammenslutninger, de såkaldte »ligaer for professionelle«. De nationale forbund kan også indgå i større forbund (konføderationer) (artikel 9). Spillerne i de nationale forbund, som er tilsluttet FIFA, er amatører eller ikke-amatører (artikel 61).

2 Ifølge vedtægterne har FIFA til formål at fremme fodboldspillet, udviklingen af venskabelige forbindelser mellem nationale forbund, konføderationer, klubber og spillere og at vedtage og påse overholdelse af regler samt fastsætte principper for spillereglerne og for udøvelsen af fodboldspillet.

3 FIFA's vedtægter, regler og beslutninger er bindende for dens medlemmer (artikel 4). FIFA råder over organer, der betegnes som lovgivende, udøvende og administrative, nemlig henholdsvis kongressen, den udøvende komité og generalsekretariatet samt de permanente udvalg og ad hoc-udvalgene (artikel 10). Disciplinær- og klageudvalget (artikel 43) udgør FIFA's såkaldte retlige organer. Voldgiftsretten for Fodbold, der oprindelig var tænkt at skulle fungere som den eneste bindende voldgiftsinstans for afgørelse af tvister vedrørende beløb over en af kongressen fastsat grænse (artikel 63), blev ikke nedsat. Ifølge en aftale indgået mellem FIFA og Det Internationale Råd for Voldgift på Sportsområdet udøves kompetencen for Voldgiftsretten for Fodbold af Voldgiftsretten på Sportsområdet, hvilken instans er oprettet af Den Internationale Olympiske Komité, der har sæde i Lausanne (Schweiz), og som træffer afgørelse på grundlag af FIFA's regler, kodeksen for voldgift på sportsområdet og i givet fald ved udfyldning på grundlag af schweizisk ret. Dennes afgørelser kan indbringes for Den Schweiziske Forbundsdomstol.

4 Det er fastsat i reglerne til gennemførelse af vedtægterne, at spilleragenter skal være i besiddelse af en licens, som udstedes af FIFA (artikel 16), og at den udøvende komité har bemyndigelse til at udstede bindende bestemmelser for erhvervet (artikel 17).

5 Den 20. maj 1994 vedtog FIFA regler om spilleragenters virksomhed, som blev ændret den 11. december 1995 og trådte i kraft den 1. januar 1996 (herefter »de første regler«).

6 Ifølge de første regler var det en betingelse for at udøve erhverv som spilleragent, at den pågældende havde fået meddelt licens af det kompetente nationale forbund, ligesom erhvervet var forbeholdt fysiske personer (artikel 1 og 2). Inden meddelelse af en licens skulle der finde en samtale sted til efterprøvelse af den pågældendes kundskaber, navnlig kundskaber på det retlige og sportslige område (artikel 6, 7 og 8). Visse funktioner var uforenelige med erhvervet som spilleragent, og der stilledes visse fagetiske krav til udøveren, såsom at han havde en ren straffeattest (artikel 2, 3 og 4). Endvidere skulle den pågældende stille en bankgaranti på 200 000 schweiziske franc (CHF) (artikel 9). Der skulle være indgået en kontrakt mellem agenten og spilleren for en periode på højst to år, som kunne fornyes (artikel 12).

7 I tilfælde af tilsidesættelse af reglerne kunne der pålægges agenter, spillere og klubber sanktioner. Der kunne gives agenter en formaning, en irettesættelse eller en advarsel og kunne pålægges dem en bøde på et ikke nærmere angivet beløb, ligesom de kunne fratages deres licens (artikel 14). Spillere og klubber kunne pålægges bøder, for de førstnævntes vedkommende indtil 50 000 CHF og for de sidstnævntes vedkommende indtil 100 000 CHF. Endvidere kunne der pålægges spillere disciplinære sanktioner i form af suspension (højst 12 måneder). Også i forhold til klubber kunne der træffes foranstaltninger om suspension eller forbud mod iværksættelse af transferer (artikel 16 og 18). Der var nedsat et »Vedtægtsudvalg for Spillere«, der skulle fungere som FIFA's tilsyns- og beslutningsorgan (artikel 20).

8 Den 23. marts 1998 indgav Piau en klage til Kommissionen, hvori han anfægtede de ovenfor nævnte først vedtagne regler. Han kritiserede for det første, at reglerne var i strid med »[EF-]traktatens artikel [49] ff. om den frie udveksling af tjenesteydelser« dels på grund af de restriktioner, der gjaldt for adgangen til erhvervet som følge af de

uigennemskuelige krav til prøven og kravet om, at der blev stillet en bankgaranti, dels på grund af de fastsatte kontrolforanstaltninger og sanktioner. For det andet gjorde han gældende, at retsreglerne kunne medføre forskelsbehandling af borgerne i Fællesskabets medlemsstater. For det tredje kritiserede han, at reglerne ikke indeholdt bestemmelser om adgangen til at klage over trufne afgørelser og pålagte sanktioner eller til at indgive appel.

9 Inden da havde Kommissionen den 20. februar 1996 modtaget en klage fra Multiplayers International Denmark, som også anfægtede disse regler og gjorde gældende, at de var i strid med artikel 81 EF og 82 EF. Kommissionen havde også modtaget underretning om, at tyske og franske statsborgere havde indgivet petitioner til Europa-Parlamentet om de samme regler, som Parlamentet traf beslutning om at tage under realitetsbehandling henholdsvis den 29. oktober 1996 og den 9. marts 1998.

10 Kommissionen indledte en procedure i henhold til Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikler [81] og [82] (EFT 1959-1962, s. 81), og tilsendte FIFA en meddelelse af klagepunkter den 19. oktober 1999. Ifølge meddelelsen af klagepunkter udgjorde de første regler en vedtagelse inden for sammenslutninger af virksomheder omhandlet i artikel 81 EF, ligesom det fandtes tvivlsomt, om de restriktioner, som reglerne indebar, var forenelige med nævnte traktatbestemmelse, nærmere betegnet det obligatoriske krav om erhvervelse af licens, reglen om, at det var udelukket for juridiske personer at opnå en sådan licens, forbuddet for klubber og spillere mod at anvende agenter uden licens samt kravet om stillelse af bankgaranti og pålæggelse af sanktioner.

11 I sit svar på meddelelsen af klagepunkter af 4. januar 2000 bestred FIFA, at reglerne kunne anses for en vedtagelse inden for sammenslutninger af virksomheder. Den begrundede de restriktioner, som reglerne medførte, med fagetiske og kvalitative krav til erhvervet, og gjorde gældende, at de kunne fritages i henhold til artikel 81, stk. 3, EF.

12 Den 24. februar 2000 fandt der en høring sted i Kommissionens lokaler, hvori deltog repræsentanter for Piau og FIFA samt repræsentanter for det internationale forbund af professionelle spillere, FIFPro, som gjorde den opfattelse gældende, at reglerne om agenternes virksomhed var i spillernes interesse.

13 Efter gennemførelsen af den af Kommissionen iværksatte administrative procedure vedtog FIFA den 10. december 2000 et nyt sæt af regler om spilleragenters virksomhed, som trådte i kraft den 1. marts 2001, og som på ny blev ændret den 3. april 2002.

14 Ifølge FIFA's nye regler (herefter »de ændrede regler«) er det stadig en betingelse for at udøve erhverv som spilleragent — hvilket erhverv endvidere stadig er forbeholdt fysiske personer — at det kompetente nationale forbund udsteder en licens for en ubestemt periode (artikel 1, 2 og 10). Der stilles krav om, at den pågældende er »uberygtet« (artikel 2), og at han aflægger en skriftlig prøve (artikel 4 og 5). Denne prøve består i en test med multiple choice-spørgsmål til efterprøvelse af den pågældendes retlige og sportslige kundskaber (bilag A). Endvidere skal agenten tegne en forsikring for sit civile erhvervsansvar eller stille en bankgaranti på 100 000 CHF (artikel 6 og 7).

15 Agenten og spilleren skal indgå en skriftlig kontrakt for højst to år, som kan fornys. Kontrakten skal indeholde bestemmelser om agentens vederlag, som beregnes på grundlag af spillerens bruttoløn, og som fastsættes til 5% heraf, hvis ikke parterne har truffet anden aftale. En kopi af kontrakten skal tilsendes det nationale forbund, hvis registre over kontrakter stilles til rådighed for FIFA (artikel 12). Spilleragenter med licenser er bl.a. forpligtet til at overholde FIFA's vedtægter og regler og til at afholde sig fra at engagere en spiller, som i forvejen har en løbende kontrakt med en klub (artikel 14).

16 Ifølge reglerne kan der pålægges klubber, spillere og agenter sanktioner. Ved en tilsidesættelse af de nævnte bestemmelser kan der gives disse en formaning, en irettesættelse eller en advarsel, og de kan pålægges bøder (artikel 15, 17 og 19). Spilleragenter kan suspenderes eller fratages deres licens (artikel 15). Spillere kan suspenderes for højst 12 måneder (artikel 17). Også over for klubber kan der træffes foranstaltninger om suspension og om forbud mod at foretage transferer, for hvilket der gælder en minimumsperiode på tre måneder (artikel 19). Der kan pålægges spilleragenter, spillere og klubber bøder. Bødens størrelse er ikke angivet for spilleragenters vedkommende, således som det var tilfældet i de første regler, men de maksimale bøder for spillere og klubber er nu fastsat til henholdsvis 10 000 og 20 000 CHF (artikel 15, 17 og 19). Alle disse sanktioner kan kumuleres (artikel 15, 17 og 19). Tvisterne skal afgøres af det kompetente nationale forbund eller af »Vedtægtsudvalget for Spillere« (artikel 22). Overgangsbestemmelser giver mulighed for at gyldiggøre licenser, der er udstedt i henhold til de tidligere bestemmelser (artikel 23). Bilagene til de ændrede regler indeholder en deontologisk kodeks og en standardkontrakt for mægling (henholdsvis bilag B og C).

17 Det er angivet i ændringsbestemmelserne af 3. april 2002, at statsborgere i Den Europæiske Unions medlemsstater eller i de lande, der har tilsluttet sig Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), skal indgive deres anmodning om licens til det nationale forbund i deres land eller det land, hvor de har bopæl — uden hensyn til opholdets varighed — og at de kan tegne den obligatoriske forsikring i en hvilken som helst af EU's eller EØS' medlemsstater.

18 Den 9. og 10. juli 2001 erklærede Europa-Parlamentet behandlingen af sagen vedrørende de i præmis 9 nævnte petitioner for afsluttet.

19 Den 3. august 2001 tilsendte Kommissionen Piau en skrivelse i henhold til artikel 6 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2842/98 af 22. december 1998 om høring af parter i visse procedurer efter EF-traktatens artikel [81] og [82] (EFT L 354, s. 18). Heri anførte Kommissionen, at dens intervention over for FIFA havde medført, at de vigtigste restriktive elementer i reglerne om spilleragenters virksomhed var ophævet, og at der ikke længere var nogen fællesskabsinteresse i at fortsætte proceduren.

20 Kommissionen tilsendte den 12. november 2001 Multiplayers International Denmark en tilsvarende skrivelse, som ikke er blevet besvaret.

21 Som svar på Kommissionens skrivelse af 3. august 2001 angav Piau i en skrivelse til Kommissionen af 28. september 2001, at han fastholdt sin klage. Han gjorde gældende, at også de ændrede regler var i strid med artikel 81, stk. 1, EF hvad angår den fastsatte prøve og kravet om tegning af en erhvervsforsikring, og at der var blevet indført nye restriktioner i form af deontologiske regler, en standardkontrakt og bestemmelser om fastsættelse af vederlag. Disse restriktioner kunne ikke efter Piaus opfattelse fritages i medfør af artikel 81, stk. 3, EF. Desuden anførte han, at Kommissionen ikke havde undersøgt reglerne på grundlag af artikel 82 EF.

22 Ved beslutning af 15. april 2002 (herefter »den anfægtede beslutning«) afviste Kommissionen Piaus klage. Kommissionen angav i beslutningen, at der ikke var den fornødne fællesskabsinteresse i en fortsættelse af proceduren, da de vigtigste af de restriktive bestemmelser, som klagen vedrørte, var blevet ophævet — i hvilken forbindelse Kommissionen fandt, at det obligatoriske krav om licens kunne retfærdiggøres — da de tilbageværende restriktioner kunne fritages i medfør af artikel 81, stk. 3, EF, og da artikel 82 ikke fandt anvendelse i sagen.

Retsforhandlinger og parternes påstande

23 Ved stævning indleveret den 14. juni 2002 har Piau anlagt denne sag.

24 Den 5. november 2002 har FIFA anmodet om at måtte intervenere til støtte for Kommissionens påstande. Formanden for Rettens Første Afdeling har ved kendelse afsagt den 5. december 2002 givet tilladelse til denne intervention.

25 Ved Rettens beslutning af 2. juli 2003 er den refererende dommer med virkning fra den 1. oktober 2003 blevet tilknyttet Fjerde Afdeling, hvortil sagen herefter er blevet henvist.

26 Som en foranstaltning truffet som led i sagens tilrettelæggelse, der blev meddelt den 11. marts 2004, har Retten stillet Kommissionen og FIFA spørgsmål vedrørende erhvervsansvarsforsikringen, vederlaget til spilleragenter og klageadgangen efter de ændrede regler, og stillet Piau spørgsmål vedrørende de skridt, han har taget med henblik på at udøve virksomhed som spilleragent.

27 FIFA, Kommissionen og Piau har besvaret Rettens spørgsmål ved skrivelser modtaget henholdsvis den 1., 2. og 5. april 2004.

28 Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede Rettens spørgsmål i Retten den 22. april 2004.

29 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

30 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

31 FIFA har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises, eller under alle forhold frifindes Kommissionen.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Parternes argumenter

32 FIFA har påstået sagen afvist. Til støtte herfor anfører sammenslutningen, at sagsøgeren ikke har nogen retlig interesse, dels da han på intet tidspunkt har truffet nogen officielle foranstaltninger med henblik på at udøve virksomhed som spilleragent, dels da den franske lov, som finder anvendelse i hans situation, er strengere end FIFA's regler.

33 Kommissionen har oplyst, at den ikke påstår sagen afvist, da den finder, at Piau har forbindelser til fodboldverdenen og ønsker at udøve virksomhed som spilleragent.

34 Piau har gjort gældende, at sagen bør fremmes til realitetsbehandling, da den vedrører Kommissionens beslutning om afvisning af hans klage. Han anfører, at han har ønsket at udøve virksomhed som spilleragent siden 1997, og at der er modstrid mellem FIFA's regler og den franske lovgivning.

Rettens bemærkninger

35 Kommissionen har ikke rejst nogen formalitetsindsigelse. Påstande, der fremsættes i en begæring om intervention, kan kun gå ud på at understøtte en af parternes påstande (artikel 40, stk. 4, i statutten for Domstolen, som ifølge statuttens artikel 53 finder anvendelse på Retten).

36 FIFA kan derfor ikke fremsætte en formalitetsindsigelse, som ikke er rejst af den part, til støtte for hvis påstande FIFA har fået tilladelse til at intervenere. Retten er følgelig ikke forpligtet til at behandle de anbringender, som er fremført i denne forbindelse (Domstolens dom af 24.3.1993, sag C-313/90, CIRFS m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1125, præmis 22).

37 I henhold til procesreglementets artikel 113 kan Retten dog til enhver tid af egen drift efterprøve, om en sag skal afvises, hvis ufravigelige procesforudsætninger ikke er opfyldt, herunder dem, som intervenienter har påberåbt sig (Rettens dom af 24.10.1997, sag T-239/94, Sml. II, s. 1839, præmis 26).

38 Det er ubestridt, at Piau er adressat for en beslutning fra Kommissionen, hvorved denne endeligt har afsluttet en procedure, der er indledt i henhold til forordning nr. 17, og at Piau forskriftsmæssigt har anlagt sag til prøvelse af denne beslutning. Afslaget på at fortsætte proceduren og afvisningen af klagen er bebyrdende for adressaten, som ifølge fast retspraksis skal have mulighed for at anlægge sag til beskyttelse af hans berettigede interesser (Domstolens dom af 25.10.1977, sag 26/76, Metro mod Kommissionen, Sml. s. 1875, præmis 13, og Rettens dom af 18.5.1994, sag T-37/92, BEUC og NCC mod Kommissionen, Sml. II, s. 285, præmis 36). Domstolen har endvidere fastslået, at en virksomhed, der er tredjemand i forhold til en beslutning, men som Kommissionen har erkendt har en berettiget interesse i at fremsætte bemærkninger under en procedure om anvendelse af forordning nr. 17, er berettiget til at anlægge sag (dommen i sagen Metro mod Kommissionen, præmis 6, 7 og 11-13).

Realiteten

1. *Behandlingen af klagen*

Parternes argumenter

39 Piau har for det første gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser til behandling af en klage, der er indgivet i henhold til artikel 3 i forordning nr. 17. FIFA anmeldte nemlig ikke de første regler til Kommissionen, og denne tog ikke stilling til den påståede tilsidesættelse, men forudsatte blot, at reglerne muligvis kunne fritages. Kommissionens handlemåde var i strid med det princip om god tro, som bør være gældende i forholdet mellem borgerne og Fællesskabet, og med retssikkerhedsprincippet.

40 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen hverken har behandlet eller begrundet den anfægtede beslutning efter artikel 82 EF, selv om hans klage også vedrørte denne traktatbestemmelse, således som det navnlig fremgår af de mellem ham og Kommissionen den 31. januar og 30. marts 2001 udvekslede skrivelser. Artikel 82 EF var overhovedet ikke inddraget i undersøgelsen og var ikke nævnt i meddelelsen af klagepunkter. Kommissionen tilsidesatte Piaus berettigede forventning ved ikke at behandle også denne del af hans klage.

41 Kommissionen har for det første gjort gældende, at den omstændighed, at en foranstaltning ikke er anmeldt, ikke uden videre gør den ulovlig efter fællesskabsretten.

42 For det andet anfører Kommissionen, at den ikke var forpligtet hverken til at behandle eller begrunde sin beslutning efter artikel 82 EF, da denne bestemmelse ikke var nævnt i klagen, men først blev påberåbt af sagsøgeren på et for sent tidspunkt (den 28.9.2001) og på trods af, at der ikke var noget som helst grundlag for at antage, at denne bestemmelse var tilsidesat.

43 FIFA anfører, at det ikke var nødvendigt at begrunde den anfægtede beslutning efter artikel 82 EF, da denne traktatbestemmelse ikke var omhandlet i klagen og først blev påberåbt af sagsøgeren på et for sent tidspunkt. Under alle omstændigheder var Kommissionen berettiget til at afvise klagen alene med den begrundelse, at der ikke var den fornødne fællesskabsinteresse, og at den havde givet en tilstrækkelig begrundelse for den anfægtede beslutning efter artikel 82 EF.

Rettens bemærkninger

44 Hvad for det første angår behandlingen af klagen i henhold til forordning nr. 17 bemærkes, at der tilkommer Kommissionen et vidt skøn på dette område (jf. herom Domstolens dom af 4.3.1999, sag C-119/97 P, Ufex m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1341, præmis 88 og 89).

45 I den foreliggende sag indgav Piau den 23. marts 1998 en klage vedrørende FIFA's regler om spilleragenters virksomhed, som var summarisk affattet, og som vedrørte »[EF-]traktatens artikel [49] ff. om den frie konkurrence på tjenesteydelser«, uden at den i øvrigt indeholdt nogen henvisning til forordning nr. 17. Kommissionen, som havde modtaget en anden klage vedrørende samme regler (jf. præmis 9 ovenfor,), fandt, at de i klagen anførte omstændigheder rejste en række konkurrenceretlige spørgsmål, og anså Piaus klage for at være indgivet i henhold til artikel 3 i forordning nr. 17.

46 Kommissionen iværksatte herefter den administrative procedure, som er foreskrevet i tilfælde af en overtrædelse af konkurrencereglerne, idet den gennemførte en undersøgelse, tilsendte FIFA en meddelelse af klagepunkter den 19. oktober 1999 og hørte de implicerede parter den 24. februar 2000. Det er ubestridt, at FIFA på foranledning af denne procedure sluttelig vedtog ændrede regler om spilleragenter den 10. december 2000. Kommissionen var tilfreds med FIFA's ændringer af reglerne og fandt det derfor ufornødent at fortsætte proceduren, hvilket den meddelte Piau ved en skrivelse den 3. august 2001 i henhold til artikel 6 i forordning nr. 2842/98 og ved efterfølgende at afvise hans klage den 15. april 2002.

47 Når henses til det skøn, der tilkommer Kommissionen på konkurrenceområdet, findes den ud fra et processuelt synspunkt behørigt at have anvendt de beføjelser til at behandle en klage på konkurrenceområdet, som den var tillagt ved den dagældende forordning nr. 17. Kommissionen har derfor ikke tilsidesat sine forpligtelser på dette område. Den omstændighed, at de første regler ikke blev anmeldt til Kommissionen, berører ikke procedurens lovlighed, da virkningen af den manglende anmeldelse blot er, at Kommissionen er blevet berøvet muligheden for at træffe en beslutning navnlig vedrørende en eventuel fritagelse af reglerne i medfør af artikel 81, stk. 3, EF, eftersom FIFA ikke indgav nogen begæring herom til Kommissionen. Endelig har sagsøgeren ikke fremført nogen omstændigheder til godtgørelse af, at Kommissionen ikke handlede i god tro ved behandlingen af klagen, eller at den tilsidesatte retssikkerhedsprincippet.

48 Hvad for det andet angår behandlingen af klagen og begrundelsen for den anfægtede beslutning efter artikel 82 EF fremgår det af sagens akter, at artikel 82 EF ikke var nævnt i den af sagsøgeren den 23. marts 1998 indgivne klage. Derimod påberåbte Piau sig denne bestemmelse i sin skrivelse af 28. september 2001, hvori han som svar på Kommissionens meddelelse i henhold til artikel 6 i forordning nr. 2842/98 angav, at han opretholdt sin klage (jf. præmis 21 ovenfor). I denne skrivelse kritiserede klageren, at sagen efter hans opfattelse ikke var blevet behandlet efter artikel 82 EF, selv om FIFA havde en dominerende stilling, og selv om Kommissionen i en skrivelse af 30. marts 2001 havde angivet, at hans klage hovedsageligt vedrørte artikel 81 EF og 82 EF.

49 Sagsøgeren kan ikke påberåbe sig beskyttelsen af den berettigede forventning hvad angår angivelser, der var indeholdt i de af Kommissionen til FIFA rettede begæringer om oplysninger af 11. november 1998 og 19. juli 1999, hvori var omtalt muligheden for, at der forelå en tilsidesættelse af såvel artikel 81 EF som artikel 82 EF. Sådanne angivelser kan ikke sidestilles med klare løfter, som har kunnet fremkalde berettigede forventninger (jf. f.eks. Rettens dom af 8.11.2000, forenede sager T-485/93, T-491/93, T-494/93 og T-61/98, Dreyfus m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3659, præmis 85). Hertil kommer, at Kommissionen ikke efterfølgende i sin meddelelse om klagepunkter af 19. oktober 1999 talte om tilsidesættelser efter artikel 82 EF, men kun efter artikel 81 EF.

50 Kommissionen kan dog på sin side heller ikke med rette gøre gældende, at sagsøgerens sene påberåbelse af artikel 82 EF under den administrative procedure fritog den for at behandle og begrunde den anfægtede beslutning på dette punkt. Så længe den administrative procedure ikke var afsluttet, og der ikke var truffet nogen beslutning vedrørende Piaus klage, kunne Kommissionen altid foretage nye undersøgelser, hvis der blev fremført nye anbringender, som den var forpligtet til at vurdere relevansen af.

51 Hvis Kommissionen imidlertid, efter en undersøgelse af de faktiske og retlige omstændigheder vedrørende anvendelsen af artikel 82 EF, fandt, at det var

ufornødent eller overflødigt at behandle klagen på dette punkt, var den ikke forpligtet til at fortsætte undersøgelsen på dette punkt (Rettens dom af 24.1.1995, sag T-74/92, Ladbroke mod Kommissionen, Sml. II, s. 115, præmis 60).

52 Hvad angår begrundelsen efter artikel 82 EF angives det i den anfægtede beslutning, at Piaus bemærkninger om denne bestemmelse »er upræcise hvad angår det marked, hvor FIFA hævdes at have en dominerende stilling og at have gjort sig skyldig i misbrug heraf«. Ifølge beslutningen er FIFA ikke aktiv på det marked for rådgivning [af spillere], som spilleragenter opererer på, hvoraf konkluderes, at »artikel 82 EF ikke finder anvendelse i denne sag, som den er fremlagt af klageren«. Sådanne angivelser må efter den foreliggende sags omstændigheder anses for tilstrækkeligt til opfyldelse af Kommissionens begrundelsespligt (dommen i sagen Ladbroke mod Kommissionen, præmis 60).

53 Det følger af det anførte, at Piau ikke har grundlag for at hævde, at Kommissionen tilsidesatte sine forpligtelser ved behandlingen af den af ham indgivne klage. Følgelig kan sagsøgerens anbringender herom ikke tages til følge.

2. *Vedrørende fællesskabsinteressen*

Parternes argumenter

54 Piau har gjort gældende, at der var knyttet en fællesskabsinteresse til hans klage, da markedet er »grænseoverskridende«, da de vigtigste af de restriktive bestemmelser i de første regler ikke er ophævet, og da de ændrede regler ikke kan fritages efter

artikel 81, stk. 3, EF. Reglerne har fortsat konkurrencebegrænsende virkninger, da de agenter, som har licens i henhold til de første regler, bevarer de markedsandele, som de allerede har erhvervet. Desuden finder artikel 82 EF anvendelse. Piau kan ikke opnå den fornødne retsbeskyttelse ved de nationale domstole.

55 Sagsøgeren anfører herom for det første, at Kommissionen har fejlvurderet FIFA's regler om spilleragenters virksomhed. Forpligtelsen til at overholde FIFA's regler, hvis tilsidesættelse medfører sanktioner, er en hindring for »den frie konkurrence på tjenesteydelser« og den frie etableringsret og udelukker enhver spilleragent uden licens fra at få adgang til markedet. Bestemmelsen i de ændrede regler om spilleragenters vederlag indebærer reelt fastsættelse af en bundet pris, som begrænser konkurrencen. Kravet om anvendelse af en standardkontrakt er i strid med kontraktfrihedens grundsætning, og forpligtelsen for de nationale forbund til at tilsende FIFA kopi heraf garanterer ikke beskyttelse af de personlige data. Den deontologiske kodeks, som er bilagt reglerne, giver plads for vilkårlighed. De ændrede regler er ikke forenelige med den franske lovgivning om erhvervet som spilleragent. Det franske fodboldforbund har dog givet FIFA's regler forrang og meddelt licenser i strid med national lovgivning. De ændrede regler indeholder også forbud mod at anlægge sag ved de almindelige domstole.

56 For det andet har Piau gjort gældende, at de ændrede regler ikke kan fritages på grundlag af artikel 81, stk. 3, EF, da ingen af de heri fastsatte betingelser er opfyldt. Restriktionerne er hverken påkrævede, tilpassede efter formålet eller forholdsmæssige. Reglerne medfører tværtimod, an enhver konkurrence udelukkes, og at kun FIFA har kompetence til at udstede licens. FIFA's reelle ønske bag dens erklærede formål om at beskytte spillerne og at skærpe de fagetiske krav til spilleragenterne er efter sagsøgerens opfattelse at sikre en fuldstændig kontrol med erhvervet som spilleragent, hvilket er i strid med erhvervsfriheden og forbuddet mod forskelsbehandling. Endvidere anfører Piau, at det »specifikke hensyn til sporten«, som kunne tænkes at give grundlag for fravigelse af Fællesskabets konkurrenceretlige bestemmelser, ikke kan påberåbes i denne sag, da virksomheden som spilleragent ikke har direkte forbindelse til sporten.

57 For det tredje har Piau gjort gældende, at FIFA har en dominerende stilling på »fodboldmarkedet« og misbruger sin dominerende stilling på det hermed forbundne marked for de tjenesteydelser, som præsteres af spilleragenter. FIFA er en sammenslutning af virksomheder, og de ændrede regler er en vedtagelse inden for sammenslutninger af virksomheder. FIFA repræsenterer interesserne for samtlige købere og handler som et købermonopol, dvs. som den eneste køber på markedet, der påtvinger udbyderne sine betingelser. Det er de obligatoriske bestemmelser i reglerne, som medfører, at der foreligger misbrug af dominerende stilling. Også de spilleragenter, som har licenser, har som kollektiv en dominerende stilling, som de misbruger ved at udnytte FIFA's regler. Markedet for tjenesteydelser præsteret af spilleragenter er forbeholdt de virksomheder, som har sluttet sig sammen, og de agenter, som ikke har licens, formenes adgang til dette marked.

58 For det fjerde har Piau gjort gældende, at de ændrede regler hindrer den frie udveksling af tjenesteydelser og erhvervsfriheden ved at gøre adgangen til erhvervet som spilleragent betinget af en licens. Sagsøgeren anfører, at FIFA ikke har legitimitet til at udstede regler for en økonomisk aktivitet, og at Kommissionen ved sin holdning i strid med de beføjelser, som tilkommer medlemsstaterne, derved stiltiende har delegeret FIFA en sådan beføjelse til at udstede regler for præstationer af tjenesteydelser på det pågældende område.

59 Kommissionen har principalt gjort gældende, at der ikke er nogen fællesskabsinteresse i en fortsættelse af proceduren, at klagen af samme grund er korrekt afvist, og at der som følge heraf ikke kan gives Piau medhold i sagen. Den omstændighed, at markedet er »grænseoverskridende«, medfører ikke uden videre, at der består en fællesskabsinteresse. De vigtigste restriktioner er ophævet i de ændrede regler. De virkninger, som de første regler fortsat måtte have, angår en række overgangsforanstaltninger til at garantere de agenter, som har licens i henhold til den gamle ordning, velerhvervede rettigheder. Indgivelse af en klage over et påstået misbrug af en dominerende stilling er ikke uden videre ensbetydende med, at der foreligger en fællesskabsinteresse. Det er ikke korrekt, som anført af sagsøgeren, at han er afskåret fra at anlægge sag ved de almindelige domstole.

60 Subsidiært har Kommissionen for det første gjort gældende, at sagsøgerens argumentation, som er baseret på bestemmelser, der ikke vedrører konkurrenceretten, ikke kan tages under realitetspåkendelse eller tages til følge, da det ikke er muligt på basis af forordning nr. 17 eller noget andet retsgrundlag at anerkende en søgsmålsret over for en sammenslutning af virksomheder vedrørende andre forhold end overholdelsen af Fællesskabets konkurrenceregler. Kommissionen anfører desuden, at fællesskabsretten anerkender velerhvervede rettigheder, og at sagsøgerens betænkeligheder hvad angår beskyttelsen af data af personlig karakter ikke er velbegrundet. Da organisationen af erhvervet som spilleragent ikke er harmoniseret på fællesskabsplan, kan FIFA's regler, som indeholder ensartede betingelser for adgangen hertil på verdensplan, ikke begrænse den frie bevægelighed for spilleragenter.

61 For det andet har Kommissionen gjort gældende, at dens vurdering af de pågældende regler, som efter dens opfattelse virkelig har til formål at beskytte spillere og sikre agenters kvalifikationer, ikke er fejlagtig. De kvalitative restriktioner, som er forbundet med licensordningen, er begrundede, nødvendige og forholdsmæssige i mangel af en intern organisation af erhvervet. Endvidere er de vigtigste af de tidligere restriktioner ophævet, navnlig hvad angår adgangen til erhvervet og bestemmelserne om den prøve, som skulle aflægges. De ændrede regler står i rimeligt forhold til de tilstræbte formål og tager hensyn til sportens særegenheder. Bestemmelsen om agentens vederlag indeholder nu kun en subsidiær regel, som overlader parterne et vidt skøn. Standardkontrakten begrænser ikke parternes frihed, og det er fremmende for konkurrencen, at den er begrænset til to år. Det er ikke korrekt, som det hævdes, at det er udelukket at anlægge sag ved de almindelige domstole. De deontologiske regler, som kan være begrundet i almene hensyn, er forholdsmæssige og forenelige med Fællesskabets konkurrenceregler. Endelig er det normalt, at reglerne og de heri fastsatte sanktioner er obligatoriske.

62 For det tredje har Kommissionen gjort gældende, at de ændrede regler opfylder betingelserne i artikel 81, stk. 3, EF for en fritagelse. De hermed forbundne restriktioner er begrundet i fagetiske og professionelle krav, som er rimelige. Konkurrencen udelukkes ikke. Selve den omstændighed, at der findes regler, fremmer markedets funktion og indebærer dermed økonomiske fremskridt.

63 For det fjerde har Kommissionen gjort gældende, at artikel 82 EF, som kun vedrører økonomiske aktiviteter, ikke finder anvendelse i denne sag, der alene angår en regeludstedende virksomhed. FIFA kan hverken betegnes som en »økonomisk aktør« eller som et købermonopol, og der er ikke godtgjort at være udøvet misbrug på et marked, som har forbindelse med »fodboldmarkedet«. FIFA varetager ikke de økonomiske interesser hos klubber og spillere. De agenter, som har licens, udgør en lidet centraliseret gruppe af erhvervsudøvende uden strukturelle forbindelser, hvorfor der ikke foreligger et misbrug af en kollektiv dominerende stilling. Kommissionen er dog af den opfattelse, at FIFA udgør en sammenslutning af virksomheder, og at de ændrede regler udgør en vedtagelse inden for en sammenslutning af virksomheder.

64 FIFA har for det første gjort gældende, at Kommissionen med rette afviste Piaus klage under henvisning til, at den ikke havde den fornødne fællesskabsinteresse. De restriktive bestemmelser, der er opretholdt i de ændrede regler, har et kvalitativt formål. De medfører ikke restriktioner, som er forbudt efter artikel 81, stk. 1, EF og er berettigede i henhold til artikel 81, stk. 3, EF. De konkurrencebegrænsende virkninger, som reglerne fortsat hævdes at have, skyldes ikke reglerne, men agenternes virksomhed. Markedets »grænseoverskridende karakter« er uden betydning for, om en sag har fællesskabsinteresse.

65 For det andet har FIFA gjort gældende, at de ændrede regler ikke kan betegnes som en vedtagelse inden for en sammenslutning af virksomheder, da de professionelle klubber, som kan betegnes som virksomheder, kun udgør et mindretal af medlemmerne af de nationale forbund, som igen er medlemmer af den internationale organisation. De af FIFA vedtagne regler er derfor ikke udtryk for de professionelle klubbers ønsker. De ændrede regler indeholder ingen mærkbare konkurrencebegrænsninger. Reglerne for erhvervelse af licens er nu tilfredsstillende. Erhvervsansvarsforsikringen, for hvilken forsikringssummen fastsættes objektivt, udgør et passende middel til afgørelse af tvister. Bestemmelserne om agentens vederlag er ikke ensbetydende med en bunden prisfastsættelse. Bestemmelserne i standardkontrakten er klassiske og svækker ikke beskyttelsen af privatlivet. De deontologiske regler, bestemmelserne om pålæg af sanktioner og ordningen for afgørelse af tvister strider ikke mod artikel 81 EF.

66 For det tredje har FIFA gjort gældende, at de ændrede regler kunne have været fritaget i henhold til artikel 81, stk. 3, EF. Disse regler er nødvendige under hensyn til, at erhvervet ikke er organiseret, at der ikke findes nogen national lovgivning og under hensyn til fodboldspillets verdensomspændende dimension. Reglerne fremmer professionalismen og skærper de fagetiske krav til spilleragenters virksomhed, hvis stigende antal viser, at reglerne ikke er restriktive.

67 For det fjerde har FIFA gjort gældende, at artikel 82 EF ikke finder anvendelse, og at den ikke har gjort sig skyldig i misbrug af en dominerende stilling. FIFA er ikke en sammenslutning af virksomheder og udøver ikke nogen økonomisk aktivitet ved anvendelsen af den heri sagen omhandlede beføjelse til at udstede regler. Sagsøgeren har på intet tidspunkt under den administrative procedure påberåbt sig »fodboldmarkedet«, og den omstændighed, at FIFA udøver en regulerende beføjelse over for økonomiske aktører på et bestemt marked, betyder ikke, at sammenslutningen er aktiv på dette marked, og så meget mindre, at den har en dominerende stilling på markedet. Endvidere har det her i sagen omhandlede marked for rådgivning ikke nogen sammenhæng med noget marked, hvor FIFA er aktiv. FIFA's situation kan heller ikke betegnes som et købermonopol, da sammenslutningen hverken repræsenterer klubber eller spillere i disses forbindelse med agenter. De agenter, som har licenser, har heller ikke nogen kollektiv dominerende stilling, som de misbruger ved anvendelse af FIFA's regler.

Rettens bemærkninger

Karakteren af FIFA's regler om spilleragenters virksomhed

68 Kommissionen har i den anfægtede beslutning undersøgt Piaus klage på grundlag af Fællesskabets konkurrenceregler, navnlig artikel 81 EF, uden at foretage nogen vurdering efter fællesskabsretten hverken af karakteren af reglerne om spilleragenters virksomhed eller af FIFA's virksomhed som udsteder af disse regler. Denne

bestemmelse og de beføjelser, som er tillagt Kommissionen til at sikre dens overholdelse, vedrører vedtagelser og aftaler inden for virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder eller den af dem fulgte praksis, idet fællesskabsretten kun finder anvendelse, såfremt de pågældende aktørers dispositioner eller adfærd er omfattet af denne bestemmelse. Under den foreliggende sag har Kommissionen anført, at FIFA efter dens opfattelse udgjorde en sammenslutning af virksomheder, og at de anfægtede regler udgjorde en vedtagelse inden for en sammenslutning af virksomheder og bekræftede dermed den analyse, den foretog i meddelelsen om klagepunkter, hvilken Piau er enig i, men som bestrides af FIFA.

69 Hvad for det første angår begrebet sammenslutning af virksomheder — uden at det er nødvendigt at tage stilling til muligheden for at realitetsbehandle intervenientens argumentation, når denne er i modstrid med argumenterne fra den part, som intervenienten støtter — er det ubestridt, at FIFA's medlemmer er de nationale forbund, hvis medlemmer igen er klubber, for hvem fodbold udgør en økonomisk aktivitet. Følgelig udgør disse fodboldklubber virksomheder i artikel 81 EF's forstand, og de nationale forbund af disse klubber udgør sammenslutninger af virksomheder i samme bestemmelses forstand.

70 Den omstændighed, at de nationale forbund ved siden af de såkaldt professionelle klubber også har amatørklubber som medlemmer, kan ikke ændre denne vurdering. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at den omstændighed, at et sportsforbund eller en sportslig sammenslutning selv betegner sportsudøvere eller klubber som »amatører«, ikke uden videre udelukker, at de pågældende udøver en økonomisk virksomhed i artikel 2 EF's forstand (jf. i denne retning Domstolens dom af 11.4.2000, forenede sager C-51/96 og C-191/97, Deliège, Sml. I, s. 2549, præmis 46).

71 Desuden udøver de nationale forbund — som ifølge FIFA's vedtægter er forpligtet til at deltage i de af sammenslutningen organiserede kampe, til at betale den en procentdel af bruttoindtægten fra hver international kamp, og som sammen med

FIFA har enerettighederne til udsendelse og transmission af de pågældende sportslige begivenheder — også i den henseende en økonomisk aktivitet (jf. i denne retning Rettens dom af 9.11.1994, sag T-46/92, Scottish Football mod Kommissionen, Sml. II, s. 1039). De udgør derfor også virksomheder i artikel 81 EF's forstand.

72 Da de nationale forbund udgør sammenslutninger af virksomheder og også udgør virksomheder på grund af den økonomiske aktivitet, de udøver, udgør også FIFA, som er en sammenslutning af nationale forbund, en sammenslutning af virksomheder i artikel 81 EF's forstand. Denne bestemmelse finder nemlig anvendelse på sammenslutninger i det omfang, deres egen aktivitet eller den, der udøves af de virksomheder, der er tilsluttet dem, tilsigter at fremkalde de virkninger, som er omhandlet i denne bestemmelse (Domstolens dom af 15.5.1975, sag 71/74, Frubo mod Kommissionen, Sml. s. 563, præmis 30). De retlige rammer for virksomheders vedtagelser og den retlige kvalifikation af disse retlige rammer i de forskellige retsordener er uden betydning for anvendeligheden af Fællesskabets konkurrenceregler (Domstolens dom af 30.1.1985, sag 123/83, BNIC, Sml. s. 391, præmis 17).

73 Hvad for det andet angår begrebet vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder fremgår det af sagens akter, at den af spilleragenter udøvede virksomhed ifølge de ændrede reglers ordlyd har til formål »mod vederlag at sætte en spiller og en klub i forbindelse med hinanden med henblik på indgåelse af en arbejdskontrakt eller sætte to klubber i forbindelse med hinanden med henblik på indgåelse af en transferkontrakt«. Det er følgelig en økonomisk aktivitet i form af tjenesteydelser, for hvilke der ikke gælder det specifikke hensyn til sporten, som er fastlagt i retspraksis (Domstolens dom af 14.7.1976, sag 13/76, Donà, Sml. s. 1333, præmis 14 og 15, af 15.12.1995, sag C-415/93, Bosman, Sml. I, s. 4921, præmis 127, Deliège-dommen, præmis 64 og 69, og dom af 13.4.2000, sag C-176/96, Lehtonen og Castors Braine, Sml. I, s. 2681, præmis 53-60).

74 For det første har FIFA vedtaget reglerne om spilleragenters virksomhed af egen drift og ikke i medfør af regeludstedende beføjelser tillagt den af offentlige myndigheder som led i opgaver af almen interesse, der vedrører sportslig virksomhed (jf. analogt

Domstolens dom af 19.2.2002, sag C-309/99, Wouters m.fl., Sml. I, s. 1577, præmis 68 og 69). Reglerne er heller ikke resultatet af den frihed til intern organisation af deres anliggender, som tilkommer sportslige sammenslutninger (Bosman-dommen, præmis 81, og Deliège-dommen, præmis 47).

75 For det andet er FIFA's regler — som er bindende dels for de nationale forbund, der er medlemmer af FIFA, og som er forpligtet til at udstede tilsvarende regler, der skal godkendes af FIFA, dels for klubberne, spillerne og spilleragenterne — udtryk for FIFA's ønske om at samordne sine medlemmers handlemåde hvad angår spilleragenters virksomhed. De udgør derfor en vedtagelse inden for en sammenslutning af virksomheder i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i artikel 81, stk. 1, EF (Domstolens dom af 27.1.1987, sag 45/85, Verband der Sachversicherer mod Kommissionen, Sml. s. 405, præmis 29-32, og dommen i sagen Wouters m.fl., præmis 71), som skal være i overensstemmelse med Fællesskabets konkurrenceregler, når en sådan vedtagelse har virkninger inden for Fællesskabet.

76 Hvad angår spørgsmålet om legitimiteten af FIFA's beføjelse til at udstede sådanne regler, som sagsøgeren bestrider, og hvilke regler ikke har et sportsligt formål, men regulerer en økonomisk aktivitet, der er perifer i forhold til den pågældende sportslige aktivitet, og som vedrører de grundlæggende friheder, kan man rent faktisk stille spørgsmål ved den regeludstedende beføjelse, som en privat organisation som FIFA, hvis vedtægtsmæssige hovedformål er at fremme foldboldspillet (jf. præmis 2 ovenfor), har påtaget sig, når den vurderes på grundlag af de fælles principper i medlemsstaterne, som Den Europæiske Union er baseret på.

77 Selve den omstændighed, at en privatretlig organisation, der ikke har fået tildelt nogen beføjelse dertil af en offentlig myndighed, såsom FIFA, udsteder regler for en økonomisk aktivitet, der hverken implicerer noget specifikt hensyn til sporten eller friheden for sportslige sammenslutninger til at tilrettelægge deres interne organisation, kan ikke som udgangspunkt anses for forenelig med fællesskabsretten navnlig i betragtning af hensynet til iagttagelsen af de gældende civile og økonomiske rettigheder.

78 Sådanne regler, som vedrører reguleringen af en økonomisk aktivitet og berører grundlæggende rettigheder, henhører principielt under de offentlige myndigheders kompetence. Under de her i sagen foreliggende omstændigheder, hvor FIFA udøver en regeludstedende beføjelse som følge af, at der generelt næsten ikke findes nogen nationale regler, er det dog kun muligt at undersøge denne beføjelse i det omfang, den berører de konkurrenceregler, som den anfægtede beslutnings lovlighed skal vurderes på grundlag af, uden at betragtningerne vedrørende FIFA's retlige grundlag for at udøve en regeludstedende beføjelse her kan gøres til genstand for retlig kontrol, uanset hvor væsentlige de måtte være.

79 Den foreliggende sag vedrører lovligheden af en beslutning, som Kommissionen har truffet efter at have gennemført en procedure på foranledning af en klage indgivet i henhold til forordning nr. 17, som Kommissionen ikke havde andre beføjelser til at behandle end dem, den råder over inden for disse rammer. Den retlige kontrol må således begrænses til konkurrencereglerne og den vurdering, Kommissionen har foretaget af de overtrædelser af konkurrencereglerne, som FIFA's regler hævdes at have medført. Den retlige kontrol kan altså kun udstrækkes til andre traktatbestemmelser, såfremt den eventuelle tilsidesættelse heraf samtidig indebærer en tilsidesættelse af konkurrencereglerne. Den retlige kontrol kan heller ikke angå en eventuel tilsidesættelse af grundlæggende principper, medmindre denne indebærer en tilsidesættelse af konkurrencereglerne.

Vurderingen af, om der er knyttet en fællesskabsinteresse til klagen

80 Afvisningen af Piaus klage begrundes i den anfægtede beslutning med, at der ikke består nogen fællesskabsinteresse i at fortsætte proceduren. Herom skal bemærkes for det første, at vurderingen af den fællesskabsinteresse, der er knyttet til en klage på konkurrenceområdet, afhænger af de faktiske og retlige omstændigheder i det konkrete tilfælde, som kan være meget forskellige fra sag til sag, og bør ikke afhænge af bindende, forud fastsatte kriterier (jf. i denne retning dommen i sagen Ufex m.fl. mod Kommissionen, præmis 79 og 80). For det andet bemærkes, at Kommissionen,

som ifølge artikel 85, stk. 1, EF har til opgave at påse anvendelsen af artikel 81 EF og 82 EF, skal fastlægge og gennemføre den fælles konkurrencepolitik og med henblik herpå er tillagt en skønsbeføjelse ved behandlingen af klager. Denne skønsbeføjelse er dog ikke ubegrænset, og Kommissionen er forpligtet til i hvert enkelt tilfælde at vurdere grovheden og varigheden af overtrædelsen af konkurrencereglerne, og om disse overtrædelser fortsat har virkning (jf. i denne retning dommen i sagen Ufex m.fl. mod Kommissionen, præmis 88, 89, 93 og 95).

81 Den prøvelse, som Fællesskabets retsinstanser foretager af Kommissionens skønsbeføjelse, må endvidere ikke føre til, at de sætter deres eget skøn af Fællesskabets interesse i stedet for Kommissionens, men har til formål at kontrollere, at den anfægtede beslutning ikke hviler på materielt urigtige omstændigheder, og at den hverken er behæftet med en retlig fejl, et åbenbart urigtigt skøn eller magtfordrejning (Rettens dom af 14.2.2001, sag T-115/99, SEP mod Kommissionen, Sml. II, s. 691, præmis 34).

82 I den foreliggende sag er der ifølge Kommissionen tre grunde til, at der ikke består den fornødne fællesskabsinteresse, nemlig at de mest restriktive af de bestemmelser, der var indeholdt i de første regler, er blevet ophævet, at der er mulighed for at fritage bestemmelser i de ændrede regler i henhold til artikel 81, stk. 3, EF, og at artikel 82 EF ikke finder anvendelse

— Ophævelsen af de mest restriktive bestemmelser i de første regler

83 Det angives for det første i den anfægtede beslutning, at de vigtigste af de restriktive bestemmelser, som var indeholdt i de regler, som blev vedtaget den 20. maj 1994, blev ophævet ved de regler, som blev vedtaget den 20. december 2000. Den anfægtede beslutning gennemgår bestemmelserne i FIFA's regler på fem punkter,

nemlig bestemmelserne om prøven, forsikring, deontologisk kodeks, fastsættelsen af spilleragentens vederlag og standardkontrakten.

84 Hvad for det første angår prøven fastslår Kommissionen i den anfægtede beslutning, at de pågældende skal gennemgå en skriftlig prøve, som består i en multiple choice-test, for hvilke de nærmere regler og de fastsatte datoer — som er angivet i bilaget til de ændrede regler — er ensartede på verdensplan. Kommissionen angiver, at der nu gælder en klageordning med mulighed for appel, og at kravet om to års bopæl for statsborgere i Den Europæiske Unions medlemsstater blev ophævet ved ændringen af reglerne af 3. april 2002. Ifølge den anfægtede beslutning forstås kravet om, at den pågældende skal være »uberygtet« for at kunne erhverve licens — og som skal fortolkes i overensstemmelse med de nationale lovgivninger — i Frankrig, hvor Piau har bopæl, på den måde, at vedkommende ikke må være idømt frihedsstraf. De af sagsøgeren fremførte klagepunkter om vilkårlighed fandt Kommissionen ikke var velbegrundede.

85 For det andet anfører Kommissionen i den anfægtede beslutning, at en erhvervs-ansvarsforsikring, som kræves af alle, og for hvilken forsikringssummen fastsættes på grundlag af et objektivt kriterium, nemlig spilleragentens omsætning, er trådt i stedet for kravet om stillelse af en bankgaranti, og at en sådan forsikring kan tegnes i alle Den Europæiske Unions medlemsstater hos flere forskellige forsikringsselskaber. På dette punkt har FIFA som svar på de af Retten stillede spørgsmål, der er nævnt ovenfor i præmis 26, fremlagt eksempler på kontrakter om en civil ansvarsforsikring, som 12 forsikringsselskaber inden for Den Europæiske Union eller EØS har foreslået spilleragenter. Det nævnes også i den anfægtede beslutning, at den krævede garanti, som skal omfatte alle risici i forbindelse med formidlingsvirksomhed, ikke findes at stå i misforhold til de risici, der f.eks. er dækket af erhvervsansvarsforsikringer inden for liberale erhverv.

86 Hvad for det tredje angår den deontologiske kodeks anfører Kommissionen i den anfægtede beslutning, at de elementære principper om god erhvervsskik i denne

kodeks, som er bilagt de ændrede regler, og som navnlig henviser til regler om faglig omhu, hæderlighed, loyalitet, objektivitet, gennemskuelighed, redelighed, retfærdighed og billighed, ikke pålægger spilleragenter nogen uforholdsmæssigt indgribende forpligtelser.

87 Hvad for det fjerde angår fastsættelsen af spilleragenters vederlag har Kommissionen i den anfægtede beslutning undersøgt reglernes artikel 12, hvorefter agentens vederlag beregnes på grundlag af spillerens bruttoløn og udgør 5% heraf, medmindre parterne har truffet anden aftale. Efter Kommissionens opfattelse er denne bestemmelse baseret på et objektivt og gennemskueligt kriterium (spillerens bruttoløn) og har kun karakter af en subsidiær bestemmelse for afgørelse af tvister.

88 For det femte angives det i den anfægtede beslutning, at Piaus anbringende, hvorefter kravet om, at der til det pågældende forbund fremsendes en kopi af den kontrakt, der er indgået mellem spilleren og en agent, med henblik på forbundets registrering heraf, udgør et indgreb i privatlivet, ikke er et problem, som har nogen forbindelse med Fællesskabets konkurrenceregler.

89 Det fremgår således ikke af den anfægtede beslutning, at Kommissionen, der omhyggeligt undersøgte de af sagsøgeren fremførte omstændigheder, har tilsidesat de principper vedrørende omfanget af Kommissionens forpligtelser, som fremgår af den retspraksis, der er nævnt ovenfor i præmis 80 og 81.

90 Kommissionen har ikke anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de bestemmelser i de ændrede regler, som er gennemgået i de foregående præmisser 84-88, ved at antage, at prøven udviste tilstrækkelige garantier for objektivitet og gennemskuelighed, at forpligtelsen til at tegne erhvervsansvarsforsikring ikke

udgjorde et uforholdsmæssigt krav, og ved stiltiende at tage afstand fra den opfattelse, at bestemmelserne om spilleragentens vederlag kunne betegnes som en bunden prisfastsættelse i konkurrencerettens forstand (Rettens dom af 22.10.1997, forenede sager T-213/95 og T-18/96, SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. II, s. 1739, præmis 158, 159 og 161-164).

91 De argumenter, som Piau har gjort gældende under denne sag vedrørende indholdet af de ændrede regler, nærmere betegnet forpligtelsen efter de ændrede regler til at overholde de af FIFA vedtagne bestemmelser, standardkontraktens indhold samt sanktions- og klageordningen, kan ikke ændre ved denne vurdering.

92 Hvad for det første angår forpligtelsen for spilleragenter til at overholde FIFA's bestemmelser bl.a. vedrørende transfer af spillere, fremgår denne forpligtelse ikke i sig selv at være i strid med konkurrencereglerne, hvorved bemærkes, at FIFA's bestemmelser om transfer af spillere, som ikke var omhandlet i Piaus klage, ikke kan behandles under den foreliggende tvist, da de er irrelevante herfor. Som svar på et spørgsmål herom under den mundtlige forhandling har sagsøgeren ikke klargjort — heller ikke i sine skriftlige indlæg — på hvilken måde forpligtelsen til at overholde FIFA's bestemmelser skulle begrænse konkurrencen.

93 For det andet fremgår bestemmelserne vedrørende indholdet af kontrakten mellem agenten og spilleren — hvorefter kriterierne og de nærmere regler for agentens vederlag skal være fastsat i en skriftlig kontrakt, hvis varighed ikke kan overstige to år, men som dog skal kunne fornys — ikke at være konkurrencebegrænsende. Begrænsningen af kontrakters varighed til to år, som ikke er til hinder for at forny kontrakten, synes egnet til at fremme bevægeligheden på markedet og dermed konkurrencen. Disse rammebestemmelser, som i relativt ringe omfang griber ind i de kontraktlige forbindelser, synes tværtimod at kunne bidrage til en betryggelse af parternes finansielle og juridiske forhold uden i øvrigt at true konkurrencen.

94 Hvad for det tredje angår sanktionsordningen, som er kort beskrevet ovenfor i præmis 16, synes der ikke — i det omfang denne overhovedet kan berøre konkurrencereglerne — at være grundlag for at kritisere den efter konkurrencereglerne. Det fremgår af de ændrede regler, at sanktionerne for agenter, spillere og klubber er formaning, irettesættelse, advarsel, suspension eller inddragelse af licensen for agenter, en suspension på højst to måneder for spillere og en suspension eller et forbud på mindst tre måneder for klubber, hvilket ikke forekommer åbenbart urimeligt for en sanktionsordning for professionelle. Desuden er bøderne for spillere og klubber blevet nedsat i forhold til de beløb, der gjaldt efter de første regler. Endvidere har Piau ikke fremført nogen omstændigheder til godtgørelse af, at disse bestemmelser anvendes vilkårligt og diskriminerende og derved begrænser konkurrencen.

95 Hvad for det fjerde angår adgangen til at anlægge sag ved de almindelige domstole — og under den forudsætning, at bestemmelserne i de ændrede regler på dette punkt overhovedet kan berøre konkurrencereglerne — fremgår det af FIFA's og Kommissionens svar på Rettens spørgsmål som nævnt ovenfor (jf. præmis 26), at uanset den ordning, der gælder for at indgive klage til Voldgiftsretten på Sportsområdet over de afgørelser, der træffes af nationale forbund eller af Vedtægtsudvalget for Spillere, der har kompetence til at træffe afgørelse vedrørende spilleragenter, kan de pågældende altid anlægge sag ved de almindelige domstole navnlig med henblik på beskyttelse af deres rettigheder i henhold til national ret eller fællesskabsretten, idet de af Voldgiftsretten på Sportsområdet trufne afgørelser endvidere kan indbringes for den schweiziske forbundsdomstol. Sagsøgeren har under den mundtlige forhandling beskrevet vanskelighederne ved at anvende de nationale retsprocedurer og disses langsommelighed, men har dog ikke godtgjort, at han ikke har haft nogen mulighed for at anlægge sag ved de almindelige domstole og derved heller ikke godtgjort, at konkurrencen blev påvirket heraf.

96 Det følger af disse betragtninger, at Piaus anbringender og argumenter vedrørende konkurrenceretten ikke afkræfter konklusionen om, at Kommissionen havde god grund til at antage, at de mest restriktive bestemmelser i den pågældende ordning var blevet ophævet. Sagsøgerens argumentation på dette punkt må derfor forkastes.

97 Der kan heller ikke gives sagsøgeren medhold i de af hans anbringender og argumenter, som ikke har nogen forbindelse med konkurrenceretten, når de ikke godtgør, at der er sket tilsidesættelser heraf. Med sine anbringender og argumenter om, at der er sket en tilsidesættelse af kontraktfriheden, at FIFA's regler er uforenelige med den franske lovgivning, og at der er sket et indgreb i beskyttelsen af personlige data, har Piau således ikke godtgjort, at der foreligger en tilsidesættelse af konkurrencereglerne. Hans anbringender og argumenter, som i øvrigt ikke har støtte i de omstændigheder, der er anført til underbyggelse heraf, må følgelig forkastes som værende uden betydning under en konkurrencesag.

98 Der kan heller ikke gives Piau medhold i argumentet om, at de konkurrencebegrænsende virkninger fortsat består, fordi de agenter, som har licens i henhold til de første regler, har bevaret deres licens. For det første har sagsøgeren ikke godtgjort, at denne omstændighed i sig selv har en konkurrencebegrænsende virkning. For det andet er retssikkerhedsprincippet til hinder for at ændre en retsstilling, som ikke er godtgjort at være ulovligt erhvervet (jf. analogt Rettens dom af 30.11.1994, sag T-498/93, Dornonville de la Cour mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 257, og II, s. 813, præmis 46-49 og 58). Da denne retspraksis desuden, som Domstolen har fastslået vedrørende overgangsforanstaltninger på området for anerkendelse af eksamensbeviser, kan anvendes i denne sag, er det i et sådant tilfælde anerkendt, at velerhvervede rettigheder bevares (Domstolens dom af 9.8.1994, sag C-447/93, Dreessen, Sml. I, s. 4087, præmis 10, og af 16.10.1997, forenede sager C-69/96 — C-79/96, Garofalo m.fl., Sml. I, s. 5603, præmis 29-33).

99 Det fremgår af samtlige de anførte betragtninger, at Kommissionen ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved sin vurdering af bestemmelserne i den omhandlede ordning eller af spørgsmålet om de påståede vedvarende konkurrencebegrænsende virkninger af de første regler, som Piaus klage var affødt af. Der kan derfor ikke gives sagsøgeren medhold i, at de mest restriktive bestemmelser i de første regler ikke er blevet ophævet, og at deres konkurrencebegrænsende virkninger varer ved, fordi de er opretholdt i de ændrede regler.

— Adgangen til at fritage bestemmelserne i de ændrede regler i henhold til artikel 81, stk. 3, EF

100 Kommissionen har indtaget det standpunkt i den anfægtede beslutning, at det kan være berettiget at gøre licensen obligatorisk, og at de ændrede regler vil kunne fritages i henhold til artikel 81, stk. 3, EF. Ifølge Kommissionen har licensordningen, hvis restriktioner mere er af kvalitativ end kvantitativ art, til formål at beskytte spillere og klubber og tager navnlig hensyn til de risici, som spillere med en kort karriere løber i de tilfælde, hvor vilkårene for transfer ikke er forhandlet ordentligt igennem. Den finder, at den restriktion, som er forbundet med licensordningen, er forholdsmæssig og nødvendig, så længe der ikke er etableret en organisation for erhvervet som spilleragent og ikke er vedtaget nogen generelle nationale regler, således som situationen er på nuværende tidspunkt.

101 Selve det af FIFA fastsatte krav om en licens, som er en betingelse for udøvelse af erhvervet som spilleragent, udgør en hindring for adgangen til denne økonomiske aktivitet og påvirker derfor nødvendigvis konkurrencen. Det kan derfor kun accepteres, såfremt betingelserne i artikel 81, stk. 3, EF er opfyldt, hvorfor de ændrede regler kan fritages på grund af denne bestemmelse, såfremt det godtgøres, at de fremmer den økonomiske udvikling, sikrer forbrugerne en rimelig andel af fordelen herved uden at pålægge begrænsninger, som ikke er nødvendige for at nå disse mål, og uden at udelukke konkurrencen.

102 Der er fremført flere forskellige retlige og faktiske omstændigheder til støtte for reglernes vedtagelse og det obligatoriske krav om licens, som udgør selve kernen i den pågældende ordning. For det første er det inden for Fællesskabet tilsyneladende kun Frankrig, som har vedtaget en ordning vedrørende erhvervet som sportsagent. I øvrigt er det ubestridt, at erhvervet som spilleragent ikke på nuværende tidspunkt er et erhverv, som er udstyret med sin egen organisation. Det er også ubestridt, at visse af de former for praksis, som spilleragenter tidligere har anvendt, har kunnet skade spillere og klubber i finansiel og professionel henseende. FIFA har forklaret, at den

forfulgte et dobbelt formål med udstedelsen af de pågældende regler, nemlig såvel en professionalisering som en skærpelse af de fagetiske krav til virksomheden som spilleragent af hensyn til beskyttelsen af spillere, hvis karriere er kort.

103 Licensordningen udelukker ikke konkurrencen, som det hævdes af sagsøgeren. Ordningen synes snarere at medføre en kvalitativ udvælgelse, der kan opfylde formålet om at gøre erhvervet som spilleragent mere professionelt, end at den udgør en kvantitativ begrænsning for adgangen hertil. De tal, som FIFA har fremlagt under den mundtlige forhandling, bekræfter tværtimod en kvantitativ forøgelse inden for erhvervet. Således har FIFA, uden at blive modsagt på dette punkt, anført, at sammenslutningen i 1996 på tidspunktet for ikrafttrædelsen af de første regler havde registreret 214 spilleragenter, hvorimod den i begyndelsen af 2003 skønnede antallet til 1 500, hvoraf 300 havde bestået prøven under de eksaminer, der blev afholdt i marts og september samme år.

104 Når henses til de ovenfor i præmis 102 og 103 nævnte omstændigheder og de nuværende betingelser for udøvelsen af virksomhed som spilleragent, som er kendetegnet ved, at der generelt næsten ikke findes nogen nationale bestemmelser og ved, at der ikke findes nogen kollektiv organisation af spilleragenter, har Kommissionen ikke foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved at antage, at de restriktioner, som følger af det obligatoriske krav til erhvervelse af licens, kan fritages i henhold til artikel 81, stk. 3, EF, hvorved den i øvrigt med rette har forbeholdt sig adgang til at foretage en fornyet vurdering af de pågældende regler. Følgelig må Piaus argumentation på dette punkt forkastes.

105 Også sagsøgerens argument om, at det »specifikke hensyn til sporten« ikke kan påberåbes til støtte for en fravigelse af konkurrencereglerne, må forkastes som værende uden betydning. Den anfægtede beslutning er ikke baseret på denne undtagelse, men hviler på den antagelse, at udøvelsen af erhvervet som spilleragent udgør en økonomisk aktivitet uden at tilkendegive, at der gælder et specifikt hensyn til sporten, hvilket heller ikke kan antages.

106 Der kan heller ikke gives Piau medhold i argumenterne om, at der foreligger en tilsidesættelse af erhvervsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser, da han ikke med sine argumenter har godtgjort, at en eventuel tilsidesættelse heraf samtidig skulle indebære en tilsidesættelse af konkurrencereglerne, som hindrer muligheden for at fritage de ændrede regler i medfør af artikel 81, stk. 3, EF.

— Anvendeligheden af artikel 82 EF

107 Det angives i den anfægtede beslutning, at artikel 82 EF ikke finder anvendelse i denne sag, som anført af sagsøgeren, da FIFA ikke er aktiv på markedet for rådgivning af spillere.

108 Ifølge artikel 82 EF er en eller flere virksomheders misbrug af en dominerende stilling på fællesmarkedet eller en væsentlig del heraf forbudt.

109 Denne bestemmelse tager sigte på den adfærd, der følges af en eller flere erhvervsdrivende, som misbruger en økonomisk magtposition og dermed hindrer opretholdelsen af en effektiv konkurrence på det pågældende marked ved at udnytte denne til i betydeligt omfang at følge en uafhængig adfærd over for deres konkurrenter, kunder og i sidste instans over for forbrugerne (Domstolens dom af 16.3.2000, forenede sager C-395/96 P og C-396/96 P, Compagnie maritime belge transports m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1365, præmis 34).

110 Udtrykket »flere virksomheder« i traktatens artikel 82 EF indebærer, at to eller flere økonomiske enheder, som juridisk er uafhængige af hinanden, kan indtage en dominerende stilling, såfremt de økonomisk set fremtræder som en kollektiv enhed eller handler som en enhed på et bestemt marked (dommen i sagen Compagnie maritime belge transports m.fl. mod Kommissionen, præmis 36).

111 Tre kumulative betingelser skal være opfyldt for, at der foreligger en kollektiv dominerende position. For det første skal hvert medlem af det dominerende oligopol kunne skaffe sig kendskab til de andre medlemsstaters adfærd for at kunne kontrollere, om de følger samme handlemåde; for det andet er det nødvendigt, at den stiltiende koordinering, som finder sted, opretholdes over en vis periode, dvs. at der skal være en tilskyndelse til ikke at fravige den fælles adfærd på markedet; for det tredje må den forudsigelige reaktion hos de nuværende og potentielle konkurrenter og hos forbrugerne ikke så tvivl om de forventede resultater af den fælles handlemåde (Rettens dom af 6.6.2002, sag T-342/99, Airtours mod Kommissionen, Sml. II, s. 2585, præmis 62, og af 8.7.2003, sag T-374/00, Verband der freien Rohrwerke m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2275, præmis 121).

112 I den foreliggende sag er det marked, som er berørt af de pågældende regler, et marked for udveksling af tjenesteydelser, hvor køberne er spillere og klubber, og sælgerne agenter. FIFA må på dette marked antages at handle på fodboldklubbernes vegne, da den, som det er fastslået ovenfor (jf. præmis 69-72), udgør en sammenslutning på et overordnet niveau af de virksomheder, som klubberne udgør, og dermed udgår af disse.

113 En beslutning såsom FIFA's regler vedrørende spilleragenters virksomhed kan, når den gennemføres, medføre, at de virksomheder, der opererer på det pågældende marked, dvs. klubberne, hvad angår deres adfærd på et givet marked er bundet på en sådan måde, at de på markedet fremtræder som en kollektiv enhed i forhold til deres konkurrenter, forretningsforbindelser og forbrugerne (jf. dommen i sagen Compagnie maritime belge transports m.fl. mod Kommissionen, præmis 44).

114 På grund af reglernes bindende virkning for de nationale forbund, som er medlemmer af FIFA, og de dem tilsluttede klubber fremgår disse forbund og klubber at være varigt bundet hvad angår deres adfærd af regler, som de har accepteret, og som de andre aktører (spillere og spilleragenter) ikke kan modsætte sig uden risiko for at blive pålagt sanktioner, som navnlig for spilleragenters vedkommende kan føre til, at de bliver udelukket fra markedet. Denne situation må derfor ifølge de ovenfor i præmis 110 og 111 nævnte domme beskrives på den måde, at klubberne har en kollektivt dominerende stilling på markedet for spilleragenters tjenesteydelser, da klubberne ved de regler, som de tilslutter sig, foreskriver de betingelser, hvorunder udvekslingen af tjenesteydelser sker.

115 Det forekommer urealistisk at indtage det standpunkt, at FIFA — som fremgår at have en ledende beføjelse på fodboldsportens område og de økonomiske aktiviteter, der har forbindelse hertil, såsom virksomheden som spilleragent — ikke har nogen kollektivt dominerende stilling på markedet for de tjenesteydelser, der præsteres af spilleragenter, med den begrundelse, at FIFA ikke er aktør på dette marked.

116 Den omstændighed, at FIFA ikke selv er økonomisk erhvervsdrivende, som køber spilleragenters tjenesteydelser på det pågældende marked, og at sammenslutningens virksomhed består i en regeludstedende virksomhed, som den selv har tillagt sig beføjelse til at udøve vedrørende spilleragenters økonomiske virksomhed, er uden betydning for anvendelsen af artikel 82 EF, da FIFA udgår af de nationale forbund og klubber, som er de faktiske købere af spilleragenters tjenesteydelser, og dermed handler på dette marked via sine medlemmer.

117 Hvad derimod angår spørgsmålet om misbrug af den hævdede dominerende stilling fremgår det af de foregående analyser vedrørende de ændrede regler og den eventuelle fritagelse heraf i medfør af artikel 81, stk. 3, EF, at der ikke er godtgjort at være sket et sådant misbrug. Det er nemlig fastslået, at disse regler ikke fastsætter kvantitative restriktioner for adgangen til virksomheden som spilleragent, der er skadelig for konkurrencen, men restriktioner af kvalitativ art, som kan være berettigede under de foreliggende omstændigheder. Sagsøgeren findes derfor ikke at

have godtgjort, at bestemmelserne efter den anfægtede ordning medfører de af ham hævdede misbrug af en dominerende stilling, hvorfor hans argumentation på dette punkt må forkastes.

118 Endelig må også Piaus argument om, at de spilleragenter, som allerede har licens, har gjort sig skyldige i misbrug af deres kollektive dominerende stilling som omhandlet i artikel 82 EF, forkastes, da Piau ikke har godtgjort, at der findes nogen strukturelle forbindelser mellem disse agenter. Den omstændighed, at de er indehavere af samme licens, anvender samme kontraktmodel, og at agenternes vederlag fastsættes på grundlag af de samme kriterier, beviser ikke, at de spilleragenter, som allerede har licens, indtager en dominerende stilling, og sagsøgeren har ikke påvist, at de pågældende har fulgt en ensartet handlemåde, eller at de stiltiende har delt markedet mellem sig.

119 Selv om Kommissionen med urette har antaget, at FIFA ikke indtog nogen dominerende stilling på markedet for spilleragenters præstation af tjenesteydelser, var der følgelig fornødent grundlag for at drage den slutning af de øvrige konklusioner, som var indeholdt i den anfægtede beslutning — og hvorefter de mest restriktive bestemmelser i den pågældende ordning var blevet ophævet, og at licensordningen kunne fritages i medfør af artikel 81, stk. 3, EF — at der ikke foreligger nogen tilsidesættelse af artikel 82 EF, og at sagsøgerens argumentation på dette punkt som følge heraf må forkastes. På trods af den retsvildfarelse, som Kommissionen har gjort sig skyldig i ved at antage, at artikel 82 EF ikke fandt anvendelse, ville en anvendelse heraf derfor under alle omstændigheder ikke have kunnet føre til konstateringen af et misbrug af en dominerende stilling på grund af de øvrige konklusioner, som med rette blev draget af en gennemgang af reglerne. Afvisningen af klagen med den begrundelse, at der ikke fandtes den fornødne fællesskabsinteresse i at fortsætte proceduren, er derfor ikke ulovlig.

120 Det følger af samtlige de anførte betragtninger, at Kommissionen ikke har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved at beslutte at afvise Piaus klage under henvisning til, at der ikke var nogen fællesskabsinteresse i at fortsætte proceduren. Den omstændighed, at det pågældende marked har en »grænseoverskridende karakter«, hvilket er ubestridt, er i den forbindelse uden betydning, da denne omstændighed ikke i sig selv kan medføre, at klagen har en fællesskabsinteresse. Da vurderingen af en klages

interesse for Fællesskabet afhænger af omstændighederne i hvert enkelt konkret tilfælde, bør antallet af kriterier, som Kommissionen kan lægge vægt på, ikke begrænses, og det bør modsat heller ikke pålægges Kommissionen udelukkende at anvende bestemte kriterier (dommen i sagen Ufex m.fl. mod Kommissionen, præmis 79 og 80).

121 Følgelig kan der ikke gives Piau medhold i sagen.

Sagens omkostninger

122 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

123 Da sagsøgeren har tabt sagen, og Kommissionen har nedlagt påstand om at sagsøgeren pålægges sagens omkostninger, bør denne tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale Kommissionens omkostninger.

124 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 4, tredje afsnit, kan Retten træffe afgørelse om, at andre intervenienter end medlemsstater og institutioner skal bære deres egne omkostninger.

125 Henset til sagens omstændigheder bør FIFA selv afholde de omkostninger, sammenslutningen har afholdt i forbindelse med sin intervention.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer:

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.

3) Fédération internationale de football association bærer sine egne omkostninger.

Legal Tiili Vilaras

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. januar 2005.

H. Jung

Justitssekretær

H. Legal

Afdelingsformand